

Η έφεση κατά της 895/2012 οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την τακτική διαδικασία, αντιμωλία των διαδίκων, ασκήθηκε νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 511, 513, 517 ΚΠολΔ). Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να εξεταστεί περαιτέρω, ως προς το παραδεκτό και βάσιμο των λόγων της.

Με την από 28-4-2010 αγωγή της, η ενάγουσα εξέθετε ότι έχει ως αντικείμενο δραστηριότητας την κατασκευή και εμπορία τηλεπικοινωνιακών συστημάτων και την παροχή συναφών υπηρεσιών. Στα πλαίσια της δραστηριότητάς της αυτής, δυνάμει σύμβασης, που συνάφθηκε μετά από δημόσιο διαγωνισμό, προμήθευσε τον Ο.Τ.Ε. με το υπάρχον στην Ελλάδα σύστημα σταθερών δημοσίων τηλεφώνων που λειτουργούν με ηλεκτρονική κάρτα, ήτοι αφ' ενός τις τηλεφωνικές συσκευές και αφ' ετέρου το σύστημα διαχείρισης και ελέγχου αυτών, το οποίο αποτελείται όχι μόνο από το υλικό αλλά και από λογισμικό (προγράμματα ηλεκτρονικού υπολογιστή), το οποίο, δημιούργησαν υπάλληλοί της. Μετά τη λήξη της συνεργασίας της με τον Ο.Τ.Ε., αυτός ανέθεσε στις εναγόμενες εταιρείες την εγκατάσταση του δικού τους συστήματος επίβλεψης και διαχείρισης καρτοτηλεφώνων. Οι εναγόμενες, προκειμένου να καταστεί δυνατή η επικοινωνία των παλαιών τηλεφώνων με το σύστημά τους, αντέγραψαν πιστά το λογισμικό της. Ζητούσε δε, μετά από νόμιμο περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματός της για καταβολή αποζημίωσης και χρηματικής ικανοποίησης, λόγω ηθικής βλάβης, σε αναγνωριστικό, α) να αναγνωριστεί ότι η ίδια είναι αποκλειστική δικαιούχος του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας επί του ενδίκου λογισμικού πρωτοκόλλου επικοινωνίας, β) να υποχρεωθούν οι εναγόμενες να άρουν την προσβολή του δικαιώματός της και να την παραλείπουν στο μέλλον, σταματώντας τη χρήση, αναπαραγωγή, προσαρμογή παραχώρηση αδειών χρήσης, διαφήμιση και εν γένει εκμετάλλευση του εν λόγω λογισμικού, μεμονωμένα ή σε συνδυασμό με άλλο λογισμικό, ή και ενσωματωμένου σε σταθερό υλικό φορέα πληροφοριών ή κύκλωμα τηλεφώνου δημοσίας χρήσης, γ) να διαταχθούν οι εναγόμενες να προσκομίσουν τη σύμβαση που υπέγραψαν με τον Ο.Τ.Ε., προς το σκοπό

απόδειξης του ποσού κατά το οποίο έγιναν πλουσιότεροι από την ως άνω προσβολή, δ) να διαταχθούν οι εναγόμενες να παρέχουν πληροφορίες για την τυχόν χρήση του ως άνω λογισμικού σε άλλες χώρες όπου δραστηριοποιούνται οι ίδιες ή θυγατρικές τους, στις οποίες είναι εγκατεστημένο σύστημα δημοσίων σταθερών τηλεφώνων που λειτουργούν με ηλεκτρονική κάρτα, ε) να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενες οφείλουν να της καταβάλλουν η καθεμία σ' ολόκληρο και με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής ως αποζημίωση το ποσό των 3.150.000 ευρώ, που αντιστοιχεί στο διπλάσιο της συνήθους για την εκμετάλλευση αυτού του είδους του λογισμικού αμοιβής, κατ' άρθρο 65 § 2 ν. 2121/1993, άλλως επικουρικώς το ποσό των 2.600.000 ευρώ, που αντιστοιχεί στο κέρδος που αποκόμισαν από την παράνομη χρήση του λογισμικού, κατ' άρθρο 65 § 3 ν. 2121/1993, άλλως επικουρικώς το ποσό των 2.600.000 ευρώ ως αποζημίωση για τα διαφυγόντα εισοδήματά της, στ) να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενες οφείλουν να της καταβάλλουν καθεμία σ' ολόκληρο, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής, το ποσό του 1.000.000 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση για την ηθική βλάβη που υπέστη, και ζ) να απειληθεί σε βάρος καθεμίας των εναγομένων χρηματική ποινή 3.000 ευρώ για κάθε παραβίαση της απόφασης που θα εκδοθεί. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του, απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη. Κατά της απόφασης αυτής ασκήθηκε η ένδικη έφεση με την οποία και με τους διαλαμβανόμενους σ' αυτές λόγους, αναγόμενους σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων, η ενάγουσα προσβάλλει την εκκαλούμενη απόφαση και ζητεί να γίνει δεκτή η αγωγή στο σύνολό της.

Σύμφωνα με το άρθρο 1 και 2 παρ. 1 του ν. 2121/1993 για την «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα κ.λ.π.» οι πνευματικοί δημιουργοί, με τη δημιουργία του έργου, αποκτούν πνευματική ιδιοκτησία σ' αυτό, η οποία περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, το δικαίωμα εκμετάλλευσής του (περιουσιακό δικαίωμα) και το δικαίωμα της προστασίας του προσωπικού τους δεσμού προς αυτό (ηθικό δικαίωμα). Τα δικαιώματα αυτά συνεπάγονται τις εξουσίες που προβλέπονται ειδικότερα στα άρθρα 3 και 4 αυτού του νόμου. Ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης ή επιστήμης εκφραζόμενο με οποιαδήποτε μορφή. Εξάλλου, κατά τα άρθρο 2 παρ. 3, το οποίο αποτελεί

Θεωρήθηκε
Εξουσιοδοτημένη

εφαρμογή της Οδηγίας 91/250/ΕΟΚ του Συμβουλίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων της 14.5.1991 για τη νομική προστασία των προγραμμάτων ηλεκτρονικών υπολογιστών και το προπαρασκευαστικό υλικό σχεδιασμού τους. Η προστασία παρέχεται σε κάθε μορφή έκφρασης ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Αντιθέτως, οι ιδέες και οι αρχές στις οποίες βασίζεται το πρόγραμμα δεν προστατεύονται με τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Το πρόγραμμα ηλεκτρονικού υπολογιστή θεωρείται πρωτότυπο, εφόσον είναι προσωπικό πνευματικό δημιούργημα του δημιουργού του. περαιτέρω, κατά το άρθρο 6 του ανωτέρω νόμου, ο δημιουργός ενός έργου είναι ο αρχικός δικαιούχος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος επί του έργου, ενώ κατά το άρθρο 10 παρ. 2 αυτού τεκμαίρεται (μαχητό τεκμήριο) ως δικαιούχος της πνευματικής ιδιοκτησίας σε προγράμματα ηλεκτρονικών υπολογιστών το φυσικό ή νομικό, του οποίου το όνομα ή η επωνυμία εμφανίζεται πάνω στον υλικό φορέα του έργου κατά τον τρόπο, που συνήθως χρησιμοποιείται για την ένδειξη του δικαιούχου. Η παραπάνω προστασία παρέχεται, κατ' άρθρο 40 του ως άνω νόμου, σε συνδυασμό με άρθρο 2 της παραπάνω Οδηγίας της ΕΟΚ, στο δημιουργό του προγράμματος και, όταν αυτός εργάζεται για λογαριασμό άλλου (εργοδότη), τότε η προστασία μεταβιβάζεται αυτοδικαίως στο πρόσωπο του τελευταίου. Ο νόμος δεν περιέχει προσδιορισμό της έννοιας του προγράμματος, αλλά η θεωρία και νομολογία δέχονται ότι ο όρος αυτός σημαίνει σειρά εντολών που έχουν σκοπό να επιτρέψουν στη συσκευή επεξεργασίας πληροφοριών, δηλαδή στον ηλεκτρονικό υπολογιστή, να εκτελέσει ή να πετύχει ορισμένες λειτουργίες ή ορισμένα αποτελέσματα. Όσον αφορά την πρωτοτυπία, η οποία απαιτείται για την προστασία του προγράμματος Η/Υ και η οποία εκφράζεται στο νόμο με την προϋπόθεση να είναι αυτό προσωπικό πνευματικό δημιούργημα του δημιουργού του, γίνεται ειδικότερα δεκτό ότι πρέπει το πρόγραμμα να χαρακτηρίζεται από μία προσωπική πνευματική συμβολή του δημιουργού του και από μία ιδιαίτερη ατομικότητα ή να εμφανίζει ένα ελάχιστο όριο «δημιουργικού ύφους» που το διαφοροποιεί από άλλα παρεμφερή προγράμματα εκφράζοντας ταυτόχρονα και κάτι από την μοναδικότητα της προσωπικότητας του δημιουργού ή ότι πρέπει, σε κάθε

περίπτωση, να αναμένεται με μεγάλη πιθανότητα πως τρίτος δε θα ήταν σε θέση να δημιουργήσει παράλληλα το ίδιο (ΑΠ 1493/09, 872/09, ΕφΑθ 2648/2010, ΕΑ 2949/2003, Πνευματική Ιδιοκτησία σελ. 65 Μαρίνο, Πνευματική ιδιοκτησία παρ. 148, 152, 153, αναφερόμενο σε στατιστική μοναδικότητα). Ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας έχει (α) το αποκλειστικό δικαίωμα οικονομικής εκμετάλλευσης του έργου του, στο οποίο περιλαμβάνεται κυρίως η αναπαραγωγή του έργου και η παρουσίασή του στο κοινό (περιουσιακό δικαίωμα) και (β) το αποκλειστικό δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού με το έργο, το οποίο συνίσταται στην εξουσία του δημιουργού να αποφασίζει για τον τρόπο, χρόνο και τόπο δημοσίευσης του έργου και στην εξουσία να απαιτεί και υποχρεώνει κάθε τρίτο που χρησιμοποιεί το έργο του (ακόμα και αν έχει δώσει άδεια για τη χρήση αυτή) να αναγράφει το όνομά του ως δικαιούχου των πνευματικών δικαιωμάτων επί του έργου (ηθικό δικαίωμα). Αναπαραγωγή ενός πνευματικού έργου, είναι η ενσωμάτωση του πνευματικού έργου σε σταθερά αντίτυπα καθ' οιονδήποτε τρόπο η οποία το καθιστά προσιτό στις αισθήσεις (βιβλίο, περιοδικό, φιλμ, βάση δεδομένων κ.ά.). Ειδικά, στο περιεχόμενο του ηθικού δικαιώματος του δημιουργού περιλαμβάνονται μεταξύ άλλων η εξουσία δημοσίευσης του έργου και η εξουσία αναγνώρισης της πατρότητας. Ακολούθως, σύμφωνα με το άρθρο 65 § 1 του ν. 2121/1993 περί Πνευματικής Ιδιοκτησίας, είναι σαφές ότι ο δικαιούχος δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας δικαιούται σε κάθε περίπτωση προσβολής να αξιώσει την αναγνώριση του δικαιώματός του, την άρση της προσβολής και την παράλειψή της στο μέλλον. Με την προσβολή δε, θα πρέπει να θίγεται το αντικείμενο του προστατευμένου δικαιώματος, δηλαδή το πρωτότυπο «έργο», όπως αυτό εκφράζεται με «ορισμένη μορφή» (άρθρο 2 § 1). Ως προσβολή θεωρείται κάθε πράξη που επεμβαίνει στις εξουσίες (ηθικές και περιουσιακές), εφ' όσον η πράξη αυτή γίνεται χωρίς την άδεια του υποκειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν συντρέχουν λόγοι άρσεως του παρανόμου (συναίνεση του δημιουργού, συμβατικός περιορισμός και – θεωρητικώς – άμυνα). Το εύρος του περιουσιακού και ηθικού δικαιώματος κρίνεται με βάση τα άρθρα 3, 4 και 6 ν. 2121/1993. Σημειώνεται ότι η απαρίθμηση των εξουσιών στα άρθρα 3 και 4 του ανωτέρου νόμου είναι ενδεικτική. Η προσβολή της πνευματικής ιδιοκτησίας υπάρχει στο ίδιο ακριβώς πεδίο, στο οποίο κινείται η αποκλειστική εκμετάλλευση του έργου,

Θεωρήθηκε
Ο Εργονόμος

έτσι ώστε το δικαίωμα αναπαραγωγής π.χ. να προσβάλλεται από εκείνον μόνον, ο οποίος αναπαράγει χωρίς άδεια το έργο, το δικαίωμα αποκλειστικής θέσεως σε κυκλοφορία να προσβάλλεται από εκείνον που θέτει το έργο σε κυκλοφορία κ.ο.κ. Η κλασική πάντως μορφή προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας, αλλά και των συγγενικών δικαιωμάτων, είναι η επανάληψη ξένου έργου, είτε πρόκειται για πιστή αναπαραγωγή του, είτε για αναπαραγωγή του με αποκλίσεις και τροποποιήσεις (διασκευή). Η προσβολή απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος συνιστά πράξη παράνομη και, εφ' όσον γίνεται υπαιτίως, συνιστά αδικοπράξια, διότι συνιστά αφ' εαυτής εναντίωση προς την αποκλειστική εξουσία του δικαιούχου. Δηλαδή, το γεγονός της επεμβάσεως δημιουργεί την παράνομη πράξη, κατά το άρθρο 914 ΑΚ και κατά την ειδική διάταξη του άρθρου 65 του ως άνω νόμου 2121/1993. Ειδικότερα, το τελευταίο άρθρο 65 αποτελεί ειδική διάταξη σε σχέση με το άρθρο 914 ΑΚ, το οποίο εφαρμόζεται μόνον όπου η ειδική διάταξη αφήνει κενά και στο βαθμό που δεν είναι ασυμβίβαστη η ανάλογη εφαρμογή με το νομοθετικό πνεύμα που διέπει τις διατάξεις του ν. 2121/1993. Κατά τις διατάξεις των παραγραφών 2 και 3 του άρθρου αυτού, δικαίωμα αποζημιώσεως και χρηματικής ικανοποιήσεως υπέρ του δημιουργού ή του δικαιούχου του συγγενικού δικαιώματος γεννάται μόνον επί υπαιτίου προσβολής της πνευματικής ιδιοκτησίας ή των συγγενικών δικαιωμάτων άλλου. Η υπαιτιότητα του υπόχρεου, τα στοιχεία της οποίας ορίζονται από τη διάταξη του άρθρου 330 ΑΚ, κατά την οποία απαιτείται δόλος ή αμέλεια αυτού, δεν απαιτείται μόνο στην περίπτωση που ο δημιουργός ή ο δικαιούχος του συγγενικού δικαιώματος αξιώνει, είτε την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου ή του αντικειμένου συγγενικού δικαιώματος, χωρίς άδεια του δημιουργού ή του δικαιούχου, είτε την καταβολή του κέρδους, που ο υπόχρεος αποκόμισε από την εκμετάλλευση αυτή. Σε περίπτωση προσβολής με αντιγραφή, διασκευή ή προσαρμογή του έργου, ο δικαιούχος υποχρεούται να επικαλεσθεί και να αποδείξει το γεγονός ότι είναι φορέας του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας (ενεργητική νομιμοποίηση), την ταυτότητα ή ουσιαστική ομοιότητα μεταξύ των έργων (πρωτοτύπου και προσβάλλοντος) και την

πράξη προσβολής των ηθικών ή περιουσιακών εξουσιών και, εφόσον ζητεί αποζημίωση, την υπαιτιότητα και το μέγεθος της ζημίας. Προς διευκόλυνση της απόδειξης της ζημίας του δικαιούχου και προσδιορισμό της πλήρους αποζημιώσεως, με το εδάφιο β' της παραγράφου 2 του άρθρου 65 του ν. 2121/1993 καθορίζεται ένα ελάχιστο όριο αποζημιώσεως, που είναι το διπλάσιο της αμοιβής, που συνήθως ή κατά το νόμο καταβάλλεται για το είδος της εκμετάλλευσης, που έκανε χωρίς την άδεια ο υπόχρεος, ενώ, σύμφωνα με την παράγραφο 3 του ίδιου άρθρου, αντί για αποζημίωση και χωρίς να απαιτείται υπαιτιότητα του υπόχρεου, ο δημιουργός μπορεί να αξιώσει την καταβολή του ποσού κατά το οποίο ο υπόχρεος έγινε πλουσιότερος από την εκμετάλλευση του έργου, αξίωση που επιτρέπεται να σωρευτεί επικουρικά με την κατά την παράγραφο 2 αξίωση αποζημίωσης και για την περίπτωση απόρριψης της κύριας βάσης της αγωγής. Τέλος, επειδή η επέμβαση στο δικαίωμα είναι κατ' αρχήν πράξη παράνομη, ο δικαιούχος δεν οφείλει να αποδείξει το γεγονός ότι η προσβολή έγινε χωρίς την άδεια του ή ότι συντρέχει άλλος λόγος άρσης του παρανόμου. Η ίδια, δηλαδή, η φύση του απόλυτου δικαιώματος καθιερώνει ένα οιονεί μαχητό τεκμήριο ότι κάθε πράξη προσβολής του γίνεται χωρίς τη συναίνεση ή άδεια του δικαιούχου και, συνεπώς, είναι παράνομη και εκείνος, ο οποίος αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει (Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, οφείλει να το αποδείξει.) Τεκμαίρεται, επομένως, η παρανομία της επέμβασης στο απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα και ο εναγόμενος προσβολέας, που αρνείται τη συνδρομή της προσβολής, διότι επικαλείται νόμιμη άδεια εκμεταλλεύσεως, θα πρέπει να ισχυριστεί, κατ' ένσταση, και να αποδείξει τα γεγονότα, που αποκλείουν τον παράνομο χαρακτήρα της προσβολής. Περαιτέρω, το άρθρο 10 του ως άνω νόμου καθιερώνει μαχητό τεκμήριο υπέρ του δημιουργού, κατά το οποίο, από το εξωτερικό γεγονός ότι το όνομα του αναφέρεται ή έχει επιτεθεί επάνω στο έργο, συνάγεται ότι συντρέχουν όλα εκείνα τα πραγματικά περιστατικά τα οποία στηρίζουν την ιδιότητα του δημιουργού, στο πρόσωπο, το όνομα του οποίου αναγράφεται στο έργο. Επομένως, από το τεκμήριο αυτό καλύπτεται η υλική πράξη της δημιουργίας, με έννομη συνέπεια την πρωτογενή κτήση πνευματικής ιδιοκτησίας (ΑΠ 1493/2009, ΑΠ 872/2009, ΕφΑθ 97/2008). Περαιτέρω, από τα άρθρα 42 και

0
ιατρός
25/1/2017

Θεωρήθηκε
Ο Διευθυντής

43 Ν. 2121/1993 καθιερώνουν ειδικές εξαιρέσεις από τις πράξεις που υπόκεινται σε άδεια του δικαιούχου προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή. Οι διατάξεις αυτές αποτελούν εφαρμογή των αντίστοιχων άρθρων 5 και 6 της Οδηγίας 91/250. Σύμφωνα με το άρθρο 42 το περιουσιακό δικαίωμα του δικαιούχου περιορίζεται για να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα του νόμιμου χρήστη στις εξής περιπτώσεις: α) Επιτρέπεται χωρίς άδεια του δημιουργού και χωρίς πληρωμή αμοιβή, η αναπαραγωγή, μετάφραση, προσαρμογή, διασκευή ή οποιαδήποτε άλλη μετατροπή ενός προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή, όταν οι πράξεις αυτές είναι αναγκαίες για την κατά προορισμό χρήση του προγράμματος, συμπεριλαμβανομένης και της διόρθωσης των σφαλμάτων, από το νόμιμο χρήστη, εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία (άρθρο 42 παρ. 1). Δεν εμπίπτει στον παραπάνω περιορισμό και χρειάζεται άδεια του δημιουργού η αναπαραγωγή που είναι αναγκαία για τη φόρτωση, την εμφάνιση στην οθόνη, την εκτέλεση, τη μεταβίβαση ή την αποθήκευση του προγράμματος ηλεκτρονικού υπολογιστή (άρθρο 42 παρ. 2). β) Ο νόμιμος χρήστης έχει το δικαίωμα παραγωγής ενός εφεδρικού αντιγράφου του προγράμματος στο μέτρο που αυτό είναι απαραίτητο για τη χρήση αυτή (άρθρο 42 παρ. 3). Αντίθετη συμβατική ρύθμιση είναι άκυρη (άρθρο 45 παρ. 2). γ) Ο νόμιμος χρήστης, δικαιούται να παρακολουθεί, να μελετά ή να δοκιμάζει τη λειτουργία του προγράμματος προκειμένου να εντοπισθούν οι ιδέες και οι αρχές που αποτελούν τη βάση οποιουδήποτε στοιχείου του προγράμματος, εάν οι ενέργειες αυτές γίνονται κατά τη διάρκεια πράξης που αποτελεί νόμιμη χρήση του προγράμματος (άρθρο 42 παρ. 4). Αντίθετη συμφωνία είναι άκυρη (άρθρο 45 παρ. 2). Το άρθρο 43 επιτρέπει το λεγόμενο reserve engineering ή κατά τη διατύπωση του νόμου αποσυμπίληση (decompilation) ή αντίστροφη μεταγλώττιση. Η διαδικασία αυτή δίνει τη δυνατότητα ανάλυσης του προγράμματος από τη μορφή του κώδικα μηχανής στην αρχική του μορφή, με σκοπό να μελετηθεί ο τρόπος λειτουργίας του για να χρησιμοποιηθούν οι γνώσεις που αποκομίζει ο αναλύσας κατά τρόπο ωφέλιμο για αυτόν. Ειδικότερα, επιτρέπεται στο νόμιμο χρήστη του προγράμματος η αναπαραγωγή, η μετάφραση, η προσαρμογή, η διασκευή ή οποιαδήποτε άλλη μετατροπή του προγράμματος, εφόσον αυτό

ιδιους αλγορίθμους χωρίς ωστόσο να αναφέρει αν το εν λόγω πρόγραμμα αποτελεί αντιγραφή και έχει ομοιότητες στην έκφρασή του με το πρώτο πρόγραμμα. Έτσι, για τη διερεύνηση του πιο πάνω ζητήματος, απαιτούνται ειδικές γνώσεις επιστήμης και γι' αυτό, λόγω των αντιφατικών ισχυρισμών των διαδίκων, σε συνδυασμό με την έλλειψη σαφών μαρτυρικών καταθέσεων και την αδυναμία συναγωγής ασφαλών συμπερασμάτων από τα προσκομιζόμενα έγγραφα, το δικαστήριο κρίνει αναγκαίο να διατάξει νέες συμπληρωματικές αποδείξεις για το προαναφερόμενο κρίσιμο ζήτημα και ειδικότερα τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης (άρθρο 368 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.), όπως ορίζεται στο διατακτικό, χωρίς προηγουμένως να προβεί στην εξαφάνιση της προσβαλλόμενης απόφασης, εξουσία την οποία έχει κατά τα προαναφερόμενα για την έρευνα της ουσιαστικής βασιμότητας των λόγων της εφέσεως.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται την έφεση τυπικά.

Αναβάλλει την έκδοση της οριστικής του απόφασης επί της ουσίας της διαφοράς.

Διατάζει τη διενέργεια πραγματογνωμοσύνης, η οποία θα διεξαχθεί με την φροντίδα του επιμελέστερου διαδίκου.

ΔΙΟΡΙΖΕΙ πραγματογνώμονα τον _____, αναλυτή πληροφοριακών συστημάτων, κάτοικο

_____, ο οποίος θα δώσει το νόμιμο όρκο εντός 10 ημερών από την επίδοση της απόφασης αυτής ενώπιον του

που ορίζεται εισηγητής δικαστής της υπόθεσης ή του νόμιμου αναπληρωτή του. Αφού λάβει υπόψη όλα τα χρήσιμα έγγραφα που υπάρχουν στην δικογραφία, και εξετάσει το λογισμικό επικοινωνίας της ενάγουσας ¹

] καθώς και το λογισμικό επικοινωνίας της εναγομένης [_____], να γνωμοδοτήσει αιτιολογημένα με ευρεία ανάλυση των πηγαίων προγραμμάτων των διαδίκων καθώς και με συγκριτικό έλεγχο αυτών, α) αν το ως άνω πρόγραμμα της

Θεωρήθηκε
Ο Εισηγητής

εναγομένης δημιουργήθηκε από ένα λογικό αναλυτή, όπως αναφέρεται στην πιο πάνω αιτιολογία της παρούσας, χωρίς να έχει πραγματοποιήσει αντίστροφη μεταγλώττιση (αποσυμπίληση) αλλά να έχει γίνει επισκόπηση του ως άνω προγράμματος της ενάγουσας ως γλωσσικά κατανοητής σειράς εντολών προς τον υπολογιστή εντοπίζοντας τις ιδέες και αρχές που είναι ενσωματωμένες σ' αυτό, β) αν τα ως άνω προγράμματα παρουσιάζουν ή μη ποσοτικές, ποιοτικές ή λειτουργικές ομοιότητες από τις οποίες συναρτάται σχέση μεταξύ τους κυρίως στην τελική έκφρασή τους, σε καταφατική δε περίπτωση αν αφορούν ουσιώδη σημεία και ποια, ποια τμήματα εφαρμογής, λαμβανομένων υπόψη των προδιαγραφών καθενός προγράμματος, καταλαμβάνουν και σε τι συνίστανται αυτές. Να συντάξει έκθεση για τα ανωτέρω εμφανίζοντας λεπτομερώς τα ως άνω στοιχεία. Η γνωμοδότηση θα κατατεθεί εντός 60 ημερών από την όρκισή του στη γραμματεία του δικαστηρίου. Η νέα συζήτηση της υπόθεσης θα προσδιορισθεί με την κλήση του επιμελέστερου διαδίκου μετά τη διενέργεια της πραγματογνωμοσύνης.

Θεωρήθηκε
Ο Εισηγητής

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 11 Απριλίου 2013 και δημοσιεύθηκε σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο ακροατήριό του στις 30 Απριλίου 2013, χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ